

Com a Escòcia o com al País Basc

written by Adam Majó | 28 d'octubre de 2018

No menystinguem mai el factor humà a l'hora d'analitzar fenòmens i esdeveniments polítics. Sense tenir-lo en compte, difícilment entendrem decisions i iniciatives que, al final, les prenen persones concretes amb circumstàncies personals també concretes. Ara bé, això no és Hollywood i el factor humà i les diferents capacitats de lideratge no poden ser l'única ni la principal explicació de fets i esdeveniments polítics. La política, en política, també compte, i perdoneu-me l'obvietat.

Dic això perquè estic segur que les possibles dificultats per entendre's i governar plegats que tenen en aquests moments ERC i el món post-convergent no s'expliquen només pels greuges acumulats al llarg dels anys, pel millor o pitjor *feeling* personal o pel fet que, segons sembla, no hi hagi una línia de comunicació fluida (a través de tercers, evidentment) entre els líders respectius. Tots aquests –i altres– condicionants influeixen segur a l'hora de facilitar o dificultar la feina en el si del Govern i al moviment independentista en conjunt. Ara bé, si tots plegats clarifiquessin i perfillessin molt millor el seu espai polític, segurament entendre's seria més senzill. I és que, a hores d'ara, encara no sabem cap a quin mapa estem anant, si cap a un d'escocès, amb un partit independentista hegemònic de centre-esquerra –l'SNP– i un altre de molt més a l'esquerra però, també, molt més minoritari –l'SSP– o cap a un model basc, amb dues formacions sobiranistes, una d'esquerra d'espectre ampli –Bildu– i una altra de centre-dreta interclassista –el PNB–. Si, com sembla, tant ERC com el món exconvergent voldrien ser l'SNP, una de dues: o es posen d'acord per construir-lo plegats o la guerra està assegurada. Si en canvi s'opta per un cert repartiment de papers en l'eix

esquerra-dreta, cadascú podrà perfilar millor el seu discurs, el seu programa i les seves aliances i, així, tant els acords com els desacords es produiran en un terreny de joc molt més ben ordenat i gestionable.

Des del meu punt de vista, la societat catalana és, històricament, molt més complexa en l'aspecte ideològic que l'escolesa (on el Partit Conservador és pràcticament inexistent) i, per tant, un model més semblant al basc em semblaria molt més ajustat a la realitat i, alhora, molt més útil per ampliar els suports a l'independentisme. Una ERC amb un perfil polític d'esquerres molt més marcat, amb propostes radicals però realitzables en el curt/mitjà termini, en la línia de Corbyn o Sanders, per exemple, connectaria amb amplis sectors de la societat, seria capaç de treballar millor amb la CUP i els Comuns (o d'atreure'n una part, si en aquests espais s'imposen el No a tot o el coscubielisme, respectivament). Per altra banda, l'espai post-convergent, amb un discurs més liberal, en temes econòmics però també en qüestió de drets democràtics, podria aixoplugar a bona part de les classes mitjanes més allunyades, econòmicament i culturalment, de les classes estrictament populars.

Així, absorbint les contradiccions socials en lloc d'evitar-les, és com l'independentisme podria ser més fort i, en conseqüència, més guanyador.